

Sharon Creech s-a născut în 1945, în Cleveland, Statele Unite ale Americii. În copilărie și-a dorit să fie pictoriță, patinatoare, cântăreață, profesoară și jurnalistă. În cele din urmă a devenit profesoară și a predat engleza în Marea Britanie și Elveția.

Absolutely Normal Chaos a apărut în 1990 în Marea Britanie și este prima carte pentru copii scrisă de Sharon Creech. A urmat apoi, în 1994, *Povestește-mi ceva*, care a câștigat un an mai târziu prestigioasa Medalie Newbery.

După 18 ani petrecuți în străinătate, în 1998 s-a mutat înapoi în America și continuă să scrie cărți pentru copii.

În 2002, Sharon Creech a câștigat Medalia Carnegie pentru cartea *Ruby Holler*, fiind prima persoană de origine americană care a câștigat acest premiu.

SHARON CREECH

Povestește-mi ceva

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Tatiana Dragomir

1	Un chip la fereastră	7
2	Puișorul începe să spună o poveste	10
3	Vitejia	15
4	Asta încerc să-ți explic.	22
5	O domnișoară la ananghie	29
6	Mure	33
7	I-li-nu-i	40
8	Nebunul	45
9	Mesajul	50
10	Iuhu, iuhu!	56
11	Tresăriri.	62
12	Patul matrimonial	73
13	Energicul domn Birkway	82
14	Tufa de rododendron.	86
15	Un șarpe se înfruptă.	93
16	Copacul cântător	101
17	Toată viața	105
18	Om bun.	110
19	Pești în aer	116

20	Sărutul cu mure	122
21	Suflete	130
22	Toată viața	133
23	Badlands	144
24	Păsările tristeții	153
25	Colesterol	158
26	Sacrificii	165
27	Cutia Pandorei	170
28	Dealurile negre	177
29	Marea se înalță	181
30	Hoțeste	189
31	Fotografia	198
32	Săruturi cu pui și săruturi cu mure	204
33	Musafirul	216
34	Old Faithful	221
35	Planul	225
36	Vizita	232
37	Un sărut	235
38	Scuipatul	238
39	Întoarcerea acasă	242
40	Darurile	250
41	Refugiul	256
42	Autobuzul și salcia	264
43	Bobița noastră	269
44	Bybanks	274

We know
books

*Nu judeca un om până
nu ai umblat două luni
cu mocasinii lui.*

1 | Un chip la fereastră

Bunicul zice că în adâncul sufletului sunt o față de la țară și are dreptate. Aproape toată viața mea, adică vreme de treisprezece ani, am trăit în Bybanks, statul Kentucky. De fapt, Bybanks nu e decât un pâlci de case cuibărite pe un petic de pământ înverzit aflat pe malul râului Ohio. Cu mai bine de un an în urmă tata m-a smuls ca pe o buruiană din locul acela și m-a mutat, împreună cu toate lucrurile noastre (ba nu, asta nu-i chiar așa, fiindcă n-a luat castanul, salcia, arțarul, șura cu fân și iazul în care înotam). După ce am mers aproape cinci sute de kilometri spre nord, tata a oprit mașina în fața unei case din Euclid, Ohio.

— Și copaci nu sunt? am întrebat eu. Aici o să locuim?

— Nu, a spus tata. Asta e casa lui Margaret.

Atunci s-a deschis ușa și în prag a apărut o femeie cu părul de un roșu-turbaț. M-am uitat în dreapta, apoi în stânga. Casele de pe strada pe care opriserăm erau îngrămădite unele într-altele ca niște căsuțe pentru păsărele. În fața fiecăreia era câte o bucățică de

gazon, iar în fața lui, de-a lungul străzii cenușii, se întindea un trotuar îngust, tot cenușiu.

— Și grajdul unde e? am întrebat. Dar râul? Dar iazul?

— Of, Sal! a zis tata. Haide, ne așteaptă Margaret! Și i-a făcut cu mâna femeii care stătea în ușa.

— Trebuie să ne întoarcem. Am uitat ceva acasă, am spus eu.

Femeia cu părul roșu-turbat a deschis larg ușa și a ieșit pe verandă.

Eu îi dădeam mai departe:

— Am uitat ceva în spatele dulapului, sub scândurile din podea. Am pus ceva acolo și am nevoie de el.

— Sal, nu fi găscă! Hai s-o cunoști pe Margaret!

Nu voiam să cunosc nicio Margaret. Am rămas pironită, cercetând locul de jur împrejur. Chiar atunci am văzut o mutră lipită de o fereastră, la etajul casei de alături. Era chipul rotund al unei fete. Arăta de parcă se temea de ceva. Atunci nu știam, dar chipul acela era al lui Phoebe Winterbottom, o fată cu o imagine foarte bogată, care avea să devină cea mai bună prietenă a mea și căreia aveau să i se întâmple o mulțime de lucruri ciudate.

Nu cu mult timp în urmă, vreme de șase zile cât a durat călătoria cu mașina pe care am făcut-o împreună cu bunicii mei, le-am spus povestea lui Phoebe, iar când am terminat de povestit (sau poate în timp ce povesteam) mi-am dat seama că povestea lui Phoebe

seamă tare bine cu cea a peretelui din vechea noastră casă, cea din Bybanks, Kentucky.

Tata a început să dărâme peretele din camera de zi a casei din Bybanks la scurt timp după ce, într-o dimineață de aprilie, mama ne-a părăsit. Stăteam într-o veche casă de țară pe care părinții mei o restauraseră cameră cu cameră. În fiecare seară, în timp ce aștepta vești de la mama, tata mai dărâma o bucată din prete.

În noaptea în care am aflat vestea aceea îngrozitoare, că mama nu se va mai întoarce niciodată, înarmat cu o daltă și un ciocan, tata a izbit neconținut în perete. La ora două noaptea a urcat la mine în cameră. Nu dormeam. M-a dus la parter și mi-a arătat ce găsisese. În spatele peretelui se vedea un șemineu din cărămidă.

Povestea lui Phoebe îmi amintește de peretele ăla și de șemineu, pentru că în spatele poveștii ei se află o altă poveste. Povestea mea.

Abia după ce se terminaseră toate aventurile cu Phoebe, bunicilor le-a venit ideea să mergem împreună cu mașina, ei să vină din Kentucky până la Ohio să mă ia, și de acolo să mergem toți trei încă vreo trei mii de kilometri către vest, până la Lewiston, statul Idaho. Așa am ajuns să călătoresc cu ei, cu mașina lor, timp de aproape o săptămână. Nu eram tocmai entuziasmată de călătoria asta, dar n-aveam încotro, trebuia s-o fac.

Când am pornit la drum, bunicul mi-a spus:

— Și-o să vedem toată afurisita asta de țară!

Bunica m-a ciupit de obraji și a zis:

— Și așa o să am și eu prilejul să mai stau cu puișorul meu preferat.

Apropo, eu sunt *singurul* lor puișor.

Tata mi-a spus că bunica nu se orientează pe hartă de nicio culoare și mi-a mulțumit că am fost de acord să merg cu ei și să-i ajut să ajungă la destinație. Nu aveam decât treisprezece ani. E adevărat că mă descurcam bine cu hărțile, dar știam că în realitate nu de asta trebuia să pornesc la drum cu bunicii, și nici ca să văd

„toată afurisita asta de țară“. Adevăratul motiv era ascuns dedesubtul a mii și mii de gânduri nerostite.

Câteva dintre adevăratele motive erau că:

1. Bunicii voiau s-o vadă pe mama, care se odihnea în pace în Lewiston, Idaho.
2. Bunicii știau că și eu aș vrea s-o văd pe mama, dar îmi era frică.
3. Tata voia să rămână singur cu roșcovana de Margaret Cadaver¹. El deja fusese la mama o dată, dar atunci nu mă luase și pe mine.

De asemenea (dar motivul ăsta nu era chiar așa de important), tata n-avea încredere că bunica și bunicul se vor purta cum trebuie pe drum dacă vor fi de capul lor. Zicea că, dacă bunicul și bunica ar avea de gând să meargă singuri, până să pornească din fața casei, el ar chema poliția să-i aresteze și așa ar scuti pe toată lumea de o grămadă de timp pierdut și de o mulțime de încurcături. Poate că sună exagerat să chemi poliția pentru propriii părinți șubrezii de ani, dar adevărul e că, din clipa în care se suiau în mașină, ghinioanele se țineau de bunicii mei ca scaiul.

Bunicii Hiddle erau părinții tatei. Erau buni ca păinea caldă și blânzi, dar era și o mare doză de ciudățenie amestecată în toată bunătatea și blândețea lor. Combinația asta îi făcea foarte interesanți, problema fiind că nu puteai niciodată anticipa ce urmau să facă sau să spună.

¹ „Leș“, „cadavru“, în limba engleză. (N. tr.)

Îndată ce s-a hotărât că vom călători împreună, am simțit crescând în sufletul meu un impuls de a grăbi lucrurile, un fel de neliniște, ca un nor de furtună duduind amenințător, care tot creștea și creștea în jur. În săptămâna de dinaintea plecării, sunetul vântului îmi șoptea mereu *repede, repede, repede*, iar noaptea până și întunericul mut părea că-mi șoptește *iute, iute, iute*. Aveam impresia că nu mai plecăm odată. Și nici nu voiam să plecăm. Mi se părea că nu voi putea supraviețui acelei călătorii.

Dar luasem hotărârea să merg și asta aveam de gând să fac. Trebuia să ajung la Lewiston până la ziua de naștere a mamei. Era foarte important. Mă gândeam că dacă mai exista vreo șansă de a o aduce înapoi pe mama numai de ziua ei se putea întâmpla. Dacă le-aș fi spus asta cu voce tare tatei sau bunicilor, mi-ar fi răspuns că e ca și cum aș încerca să pescuiesc pe uscat. Așa că n-am scos o vorbă. Dar de crezut așa credeam. Uneori sunt mai afurisită și mai căpoasă decât un măgar bătrân. Tata spune că încă îmi mai fac iluzii, dar că într-o bună zi voi fi nevoită să accept realitatea.

Și iată că în sfârșit a sosit și ziua cea mare, ziua în care am pornit la drum, împreună cu bunica și bunicul Hiddle. În prima jumătate de oră m-am rugat fără încetare. M-am rugat să nu facem vreun accident (mi-era îngrozitor de frică de mașini și de autobuze), să ajungem acolo până la ziua mamei (care era peste șapte zile) și să reușim s-o aducem acasă. De o mie de ori m-am rugat pentru același lucru. Mă rugam la copaci,

fiindcă mi se părea mai ușor decât să mă rog la Doamne-Doamne. Aproape pretutindeni pe unde treceam era câte un copac.

Când am ajuns pe Ohio Turnpike, care este cea mai dreaptă șosea de câmpie din câte a lăsat Doamne-Doamne sub soare, bunica m-a întrerupt din rugăciunile mele.

— Salamanca... a spus ea.

Acum ar fi cazul să precizez că numele meu oficial este Salamanca Tree Hiddle. Salamanca – cel puțin așa credeau părinții mei când m-am născut – era numele tribului de indieni din care se trăgea stră-străbunica mea. Dar aici părinții mei au făcut o greșală, fiindcă denumirea tribului era de fapt Seneca. Ai mei au descoperit greșeala abia după nașterea mea, dar între timp deja se obișnuiseră cu numele, așa că am rămas cu numele ăsta, Salamanca.

Cel de-al doilea nume, Tree, vine de la cuvântul „copac“. Copacul e ceva așa de frumos, încât mama a hotărât să-mi pună și numele ăsta. Voia să-mi dea numele unui copac, cum ar fi arțarul dulce, preferatul ei, dar chiar și mamei i s-a părut prea mult un nume ca Salamanca Arțar-Dulce.

Mama îmi spunea Salamanca, dar după plecarea ei numai bunicii Hiddle mi-au mai spus așa (asta atunci când nu-mi ziceau „puișor“). Pentru toți ceilalți eram Sal, iar câțiva băieți care se credeau foarte isteți îmi spuneau Salamandra.

În mașină, pornind în lunga noastră călătorie către Lewiston, Idaho, bunica Hiddle mi-a zis:

— Salamanca, nu vrei să ne distrezi puțin?

— Și cum anume crezi că aș putea să vă distrez?

Bunicul mi-a zis:

— Ce-ar fi să ne povestești ceva? Să depeni firul unei povești.

A, sigur, eu știu o mulțime de povești, dar aproape pe toate le-am învățat de la bunicul. Bunica mi-a sugerat atunci să le povestesc despre mama. Dar asta nu puteam să fac. Doar ce ajunseseam într-un punct în care nu mă mai gândeam la ea tot timpul, în fiecare secundă, indiferent ce făceam.

Atunci bunicul a zis:

— Atunci ceva despre prietenele tale... Nu știi vreo poveste despre ele?

Atunci m-am gândit la Phoebe Winterbottom. Aveam mintea plină cu povești despre ea.

— S-ar putea să vi se pară o poveste nemaipomenit de ciudată, i-am avertizat.

— Aha! Foarte bine, a spus bunica. Minunat!

Și așa s-a făcut că mi-am întrerupt rugăciunile către copaci și am început să le povestesc despre Phoebe Winterbottom, despre cum a dispărut mama ei și despre nebunul ei.

3 | Vitejia

Prima oară când am văzut-o pe Phoebe a fost în ziua în care m-am mutat cu tata în Euclid. Așa că am început povestea despre Phoebe cu vizita pe care i-am făcut-o roșcovanei doamne Margaret Cadaver. Acasă la ea am întâlnit-o și pe doamna Partridge¹, mama ei, o doamnă în vârstă. Margaret se dădea peste cap încercând să fie cât mai amabilă cu mine.

— Ce păr minunat! a zis. Ești așa o dulceață!

Dar în ziua aceea numai *dulce* nu eram. Dimpotrivă, eram deosebit de nesuferită. N-am vrut să stau jos și n-am vrut nici măcar să mă uit la Margaret.

Când tocmai ne pregăteam să plecăm, Margaret i-a șoptit tatălui meu:

— John, sper că i-ai spus... cum ne-am cunoscut. Tata nu părea deloc în largul lui.

— Nu i-am spus, a zis el. Am încercat, dar nu vrea să știe.

Și așa și era. Țasta era adevărul gol-goluț. „Ce-mi pasă mie?“ îmi spuneam în sinea mea. „Ce-mi pasă mie cum a cunoscut-o el pe Margaret Cadaver?“

¹ „Găinușă“, în limba engleză. (N. tr.)

Lăsându-le în sfârșit pe doamna Cadaver și pe doamna Partridge cu treburile lor, am urcat în mașină și am mai mers încă vreo trei minute. De-acum înainte eu și tata urma să locuim la doar două străzi distanță de casa lui Margaret Cadaver.

Copaci pitici, pricăjiți. Niște căsuțe ca pentru păsărele, așezate pe un singur rând. Iar una dintre căsuțele acelea era casa noastră. Fără iaz în care să înot, fără grajd, fără vaci, fără găini, fără porci. Doar o căsuță albă, în față cu un petic minuscul de gazon. Dacă am fi avut o vacă, n-ar fi trăit nici cinci minute cu iarba care creștea acolo.

— Hai să aruncăm o privire înăuntru, a spus tata, prefăcându-se entuziasmat.

Mai întâi am intrat într-o cameră de zi foarte mică, de unde am trecut într-o bucătărie minusculă, apoi am urcat la etaj, unde se afla o încăpere mititică, camera tatei, și o baie de buzunar. Am aruncat o privire pe fereastră spre curtea din spatele casei. Jumătate din curtea aceea mititică era acoperită de beton, iar în cealaltă jumătate era un petic acoperit cu iarbă. Dacă am fi avut o vacă, ar fi înfulecat iarba aia din două îmbucături. Curtea era împrejmuțată cu un gard înalt din lemn, iar de-o parte și de alta se vedeau alte două curți, identice cu a noastră.

Apoi a sosit și camionul cu lucrurile noastre, iar doi bărbați au înghesuit mobila adusă din Bybanks în căsuța pentru păsărele. Eu și tata ne-am strecurat în

camera de zi cum am putut, peste canapele, scaune, mese și o mulțime de cutii. Tata a zis:

— Hm, e ca și când am vrea să îngrămădim toate animalele pe care le avem în cotețul găinilor.

După trei zile am început școala și am văzut-o din nou pe Phoebe. Eram amândouă în aceeași clasă. Mai toți copiii de la noua mea școală vorbeau în rafale scurte, percutante, erau gătiți cu haine noi, bătoase, și purtau aparat dentar. Majoritatea fetelor aveau părul la fel, adică „bob“ (așa numeau ele tunsoarea aceea), până la umeri, cu breton lung, și tot scuturau din cap ca să-și dea bretonul din ochi. Am avut odată un cal care tot așa scutura din cap.

Toată lumea îmi puneă întruna mâna pe păr. „Nu l-ai tăiat niciodată?“ mă întrebau. „Poți să și șezi pe el?“ „Cum îl speli?“ „Negrul ăsta e culoarea ta naturală?“ „Dar balsam folosești?“ Nu-mi dădeam seama dacă se purtau așa fiindcă le plăcea părul meu sau credeau că arăt ca un monstru.

Una dintre fete, Mary Lou Finney, rostea niște cuvinte foarte ciudate. De pildă, uneori exclama din senin „Atotputernice!“ sau „Minte de vițică“. Nu pricepeam ce vrea să spună. Pe urmă mai erau două fete, Megan și Christy, care tot săltau pe loc ca două boabe de fasole, apoi era Beth Ann, o fată foarte alintată, și Alex cel îmbujorat. Mai era și Ben, care cât era ziua de lungă desena caricaturi. Și domnul Birkway, un profesor de literatură cam ciudat.